

[Aksel Larsen.]

med den Politik, Venstre ønsker gennemført, men Venstre søger ved demagogisk Agitation over en lav Sko at svække Tilliden til Regeringen og skaffe Tilhængere til sig selv og derved skaffe større Muligheder for en politisk Strømkæntning herhjemme. Den Slags imødegaaes kun ved en Politik, der graver Grunden væk under Venstres demagogiske Agitation og viser Smaakaarsfolk her i Landet, at Regeringen vil deres Vel. Det kan ikke siges, at Regeringens Politik hidtil har givet Bevis for noget saadant.

Statsministeren har vendt sig mod min Paastand om, at han ved en bestemt Lejlighed skulde have sagt til Arbejderne, at de maatte spænde Livremmen ind. Jeg paastod ikke, at Ordene var faldet saadan, men jeg anbefaler, at man læser over paa Statsministerens Tale paa De samvirkende Fagforbunds Generalforsamling, og man vil se, at hele denne Tales Aand er, saaledes som den blev opfattet af Forsamlingen, den, at det nødste Landbrug maa hjælpes, og derfor maa Arbejderne vise Hensyn, hvilket kun kunde opfattes saadan, at der er Grænser for, hvor godt det kan blive for Arbejderne: de maa i den kommende Vinter bære Byrder, for Landbruget maa hjælpes. Heroverfor siger jeg, hvad jeg har sagt før, at det er ikke nødvendigt at lægge Byrder paa Arbejderklassen, tværtimod, Landet er tilstrækkelig rigt, og de rige er blevet tilstrækkeligt rige til, at den arbejdende Befolknings Levevilkaar kan blive forbedret. Men der kræves naturligvis, at man nu sætter ind, man maa gøre noget for Landbrugere og tage Hensyn til det lille Landbrug. Jeg haaber til det sidste, at Rygterne om, at Ekstrasvinekort til Husmændene skal betales med en forhøjet Kornpris paa 2 Kr. pr. Tønde, maa vise sig at være urigtige, og jeg vil haabe, at Husmændene maa staa fast paa det af dem rejste Krav om mindst 7 Svinekort forlods.

Samtidig maa man naturligvis føre en anden Politik over for Fiskerne end den, de med Føje beklagede sig over paa deres Møde i Studenterforeningen. Tillige skal man lade være med fortsat at svinebinde Fagforeningerne, saa de bliver ude af Stand til at varetage deres Medlemmers Interesser.

Jeg mener, at en Politik, der gavner saavel Arbejderne og de næringsdrivende i Byerne som Bønderne paa Landet og Fiskerne ved Fjordene og Kysterne, kan gennemføres, den er absolut ikke utopisk. Vi venter i denne Hensende kun paa Handling fra Regeringen. Det kunde samtidig være rart at faa de Oplysninger, jeg tidligere har

efterlyst fra Landbrugsministeren, om, hvad de hidtidige Landbrugsordninger har betydet i Penge for Danmarks Landbrugere, saa at vi muligvis, ved at saadanne Oplysninger kom frem i den offentlige Debat, kunde faa sat en Stopper for en hel Del af den demagogiske og uholdbare Agitation, der drives.

Schmidt: Finanslovdebatten har bragt to Ministertaler, der vendte sig mod en Del af det, jeg fremførte i min Ordførertale. Jeg mener aldeles ikke, at det sidste Ord dermed er sagt. Den højtærede Undervisningsminister har svaret mig paa en Maade, der gør det til en behagelig Opgave for mig at sige ham Tak for den Imødekommenhed over for mine Ønsker, han i Virkeligheden har vist, omend han klædte det i en mindre venlig Form. Jeg ved at værdsætte, at de tyske Lærere skal gøres fortlrolige med dansk Milieu og dansk Skolevæsen paa en mindre generende Maade, end oprindelig var forudsat. Naar Ministeren tillige erklærede, at han ikke ønskede at være vor Formynder, kan jeg kun notere det med Tilfredshed. Jeg haaber, at Ministeren udstrækker sin Imødekommenhed i denne Retning til, at de tyske Lærere, der allerede staaar i Skole-tjeneste uden at have gennemgaaet den supplerende Uddannelse, som nu skal indføres, slipper for en alt for generende Indgriben i deres allerede begyndte Skolegering og for de Omkostninger, der derved opstaaer, ogsaa naar Staten giver sit Tilskud.

Den højtærede Justitsminister mente i Slutningen af sin meget udførlige Omtale af mine Anker, at jeg i Grunden var meget tilfreds med hans Afgørelser i de Grænseanliggender, der havde national Karakter, da jeg jo kun havde fremført Anke over 2 Tilfælde og Ankerne havde vist sig at være uberettigede. Jeg kan paa ingen Maade anerkende, at de var uberettigede. Jeg maa desuden fastslaa, at Ministeren den 18. Marts 1936 gav Afslag til 12 Elever, der vilde besøge Tinglev Højskole, i Efteraaret 1936 til 4 Elever, fra Januar til April 1937 til 4 Elever, i Oktober 1937 til 1 Elev, tilsammen 21 Tilfælde. Dertil kommer Sagen med Sygeplejersken, der ikke fik Lov til at udøve sin Gerning. Det er i alt 22 Tilfælde, ikke 2, som Ministeren mente, idet han rundhaandet tog de 21 Tilfælde, som angaar Tinglev, som 1.

Fremdeles anser jeg det slet ikke som min Hovedopgave her i Tinget at fremkomme med alle de Anker, der kunde være Mulighed og Grund for at fremføre, men at arbejde for Udvidelse af de Rettigheder, man har givet os i en Aand, der giver hver